

Vești misionare

Trimestrul 4, 2020

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2020

Cuprins

1. Un ajutor dat... unui preot.....	3
2. Un australian riscă totul în Africa	4
3. Instruită de Dumnezeu în Brazilia	6
4. Cea mai întunecată noapte a unei misionare	8
5. Mi-am regăsit libertatea	9
6. Minunea de pe drumurile Indiei.....	11
7. Rugăciune pentru un loc de muncă în Franța	13
8. Înviere în Indonezia	14
9. Criză în timpul stagiului în Franța	16
10. Doi băieței învață să păstreze liniștea în biserică.....	18
11. O speranță uimitoare în cabinetul doctorului.....	19
12. O eliberare minunată	21
13. Niciun fel de lucrare în Sabat.....	22

Un ajutor dat... unui preot

Gabriel Golea

Era un preot român care se înscrișese pentru un doctorat în teologie la Universitatea Strasbourg din Franța, dar comisia doctorală decisese că, mai întâi, trebuie să repete un an de studii universitare. A venit la mine cu o problemă:

– Ai putea să îi convingi pe membrii comisiei că am un loc de muncă bun și un nivel de educație bun ca să-mi pot începe studiile doctorale? m-a întrebat el.

Eu eram în anul doi la doctorat și între noi se legase o prietenie când ne-am dat seama că amândoi eram din România.

– Crezi în Dumnezeu? l-am întrebat eu, zâmbind.

A rămas blocat.

– Sigur că da. Cred, a răspuns el.

– Crezi în puterea rugăciunii? am continuat eu.

– Cred că Dumnezeu poate face minuni, a răspuns el.

– Eu nu vorbesc despre un ritual sau vreun ceremonial religios, am adăugat eu. Dumnezeu ne răspunde la cereri dacă ne rugăm direct Lui.

Câteva zile mai târziu, l-am invitat pe preot să se roage cu mine. l-am spus că, înainte să ne ducem în fața profesorilor, trebuie să facem din această problemă un subiect de rugăciune. El a fost de acord.

Am decis să nu încerc să îi conving pe profesori să schimbe regulile pentru preot, ci doar să le arăt că sistemul de educație românesc îndeplinea standardele lor. M-am întâlnit cu fiecare dintre cei șapte profesori din comisie. Fiecare a promis să revizuiască situația prietenului meu la următoarea comisie. Profesorii au decis să testeze cunoștințele preotului într-un interviu special și l-au acceptat în programul de doctorat. l-am mulțumit lui Dumnezeu pentru această minune.

În următorii doi ani, prietenia noastră a devenit mai strânsă. Preotul venea deseori acasă la mine pentru a discuta, a mânca și pentru a se închina cu familia mea. Dar, în cel de-al treilea an, m-a anunțat că va abandona programul de doctorat.

– Am un nou loc de muncă, mi-a spus. Am fost ales secretar de stat pe probleme religioase în România.

Devenise un oficial de frunte în Guvernul României. Nu poți ști niciodată cât de mare influență au cuvintelor și faptele tale.

Când au aflat că un preot avea să ocupe această poziție, unii adventiști români s-au temut că se vor impune restricții asupra libertății religioase care îi vor viza în special pe membrii bisericilor mai mici, precum Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dar nu s-a întâmplat nimic de felul acesta. De fapt, preotul devenit ministru era foarte corect și obiectiv cu toți oamenii, indiferent de crezul lor religios.

După ce și-a luat în primire slujba, i-am cerut în glumă să-l vizitez la birou pentru a face o poză cu el. I-am spus că vreau să le arăt copiilor că eu cunosc un om important. A râs și a spus că pot veni oricând doresc.

Am rămas prieteni până în ziua de azi.

*Gabriel Golea este secretarul executiv al
Uniunii Franco-Belgiene, cu sediul în Paris, Franța.*

10 octombrie 2020

Un australian riscă totul în Africa

Vania Chew

Ettienne McClintock, gazda postului radio 3ABN din Australia, se afla în Etiopia. Avea cincizeci și unu de ani.

Ca parte din prezentările organizate de Diviziunea Africii Centrale și de Est, el predica în Shisho, un sat aflat la 35 de kilometri de Awassa,

al doilea oraș ca mărime din Etiopia. Dar, în această țară, simțea că nimic nu era sigur. Curentul electric se oprea pe neașteptate și, în primele două seri, a trebuit să prezinte prelegerea pe întuneric.

În ciuda dificultăților tehnice, mai mult de patru sute de persoane participau la aceste întâlniri în aer liber. Mulțimea era prea mare ca să încapă în biserică și Ettienne predica stând într-un adăpost improvizat, acoperit cu folii de plastic.

În timp ce se pregătea pentru a treia prezentare, Ettienne era îngrijorat. Deși avea asigurat curentul electric cu ajutorul unui generator, cu treizeci de minute înainte de întâlnire a început să plouă. Spera ca oamenii să nu renunțe să vină din cauza ploii.

Până să înceapă prezentarea, ploaia s-a oprit, dar cerul era plin de nori amenințători. Ettienne începuse de cincisprezece minute când a început iarăși să plouă. Pe măsură ce ploaia se întetea, oamenii plecau. Deși Ettienne era oarecum protejat sub folia de plastic, audiența lui stătea în ploaie.

„Prezbiterii și cu mine ne-am rugat să stea ploaia”, își amintește Ettienne, „dar ploaia tot mai tare. Trebuia să facem ceva. Dar ce?”

Dintr-odată și-a amintit că în fiecare seară vorbise despre puterea lui Dumnezeu asupra bolii, asupra păcatului și morții. Dar Dumnezeu avea putere și asupra apei. Se putea ruga ca ploaia să se oprească. Și totuși, dacă Dumnezeu alegea să nu oprească ploaia? Mesajul lui și-ar fi pierdut din credibilitate și era posibil ca oamenii să nu mai vină.

În acel moment, Ettienne și-a amintit pasajul din 1 Ioan 5:14: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.”

Ettienne s-a rugat în gând: „Doamne cred, dar ajută necredinței mele.”

Cu ajutorul traducătorului, și-a invitat ascultătorii să se roage cu el ca ploaia să se oprească. La câteva secunde după ce au spus amin, ploaia s-a oprit. După predică, aproape două sute de oameni au venit în față să se roage pentru ei.

„Peste tot, erau oameni care îngenuncheaseră”, povestea Ettienne. „Când am îngenuncheat și eu în noroi, am înălțat către Dumnezeu o rugăciune de mulțumire și de consacrare.”

Văzând jumătate din audiență plecată cu el în rugăciune, Ettienne și-a amintit de familia lui și de membrii bisericii din Australia, care se rugau pentru prezentările lui. I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru rugăciunile lor.

„Dumnezeu mi-a oferit o experiență nouă”, spune Ettienne. „Până în acel moment din viața mea, am riscat puțin pentru Dumnezeu și am primit puține răsplătiri. Acesta a fost un risc mare, care m-a făcut să mă simt stânjenit și vulnerabil, dar răsplata a fost uimitoare.”

17 octombrie 2020

Instruită de Dumnezeu în Brazilia

Selomita Hamzaoui

Eram acasă, în Brazilia. Într-o sâmbătă după-amiază, o mătușă mi-a oferit o broșură plină de versete biblice. Mi-a sugerat să citesc, spunându-mi că Dumnezeu îmi va vorbi prin acele versete.

Nu mă mai gândisem la Dumnezeu de mai bine de douăzeci de ani. Deși crescusem într-o familie creștină, de pe la vârsta de șaisprezece ani încetasem să merg la biserică. Acum încheiam o călătorie de o lună în Brazilia, ca parte a unui proiect de cercetare pentru studiile mele universitare din Franța. Urma să plec la Paris a doua zi.

Am deschis broșura și ochii mi s-au oprit asupra unui verset din Proverbele 22:19: „Pentru ca să-ți pui încrederea în Domnul, vreau să te învăț eu astăzi, da, pe tine.” Cuvintele m-au impresionat, deoarece eram studentă și eram curioasă ce avea Dumnezeu să mă învețe.

Seara am luat masa cu niște prieteni. Dar nu îmi puteam scoate din minte acel verset și m-am scuzat ca să pot merge la biserică.

Când am intrat în biserică, am rămas surprinsă că toate fetele erau îmbrăcate ca mine – în blugi, cu pantofi cu tocuri înalte, purtau cercei și erau machiate. Și muzica era altfel decât știam eu, iar pastorul nu a făcut niciun apel. Eu doream să îmi predau inima lui Isus, dar am plecat dezamăgită.

A doua zi am plecat cu avionul către Paris și m-am rugat, făcând următoarea promisiune: „Doamne, deși pastorul nu a făcut vreun apel, eu voi căuta o biserică în Franța și voi participa regulat la serviciile religioase.”

În Franța, am găsit o biserică aproape de casa mea și am început să merg în fiecare duminică. Oamenii erau prietenoși, dar am simțit răceala lor spirituală.

Am început să studiez Biblia acasă și urmăream predici online. Am descoperit pe Youtube un predicator adventist de ziua a șaptea care predica din Apocalipsa. Am urmărit douăzeci dintre prezentările lui.

Într-o noapte, pe la ora trei, m-am trezit și m-am decis să mă rog până în zori. Același lucru s-a întâmplat și în următoarele două nopți. Simțeam că revenirea lui Isus este aproape. În a treia zi, pacea mi-a umplut inima. Știam că Dumnezeu există.

Deși urmărisem atât de multe predici pe Youtube, nu îmi dădusem seama că predicatorul era adventist. Întrebându-mă din ce biserică o fi făcând parte, am găsit experiența lui personală pe internet. Imediat am căutat adresa unei biserici adventiste în Paris. În primul Sabat, am rămas uimită să văd că membrii studiau Biblia la Școala de Sabat. Femeile erau îmbrăcate modest și predica a fost din Apocalipsa. Dumnezeu știuse ce era important pentru mine. Am plâns pe parcursul serviciului divin. Nu credeam că există o astfel de biserică.

Dumnezeu îmi promisese în Brazilia că mă va învăța și am continuat să învăț în Franța.

Vă mulțumesc pentru darurile pentru misiune colectate la Școala de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei în toată lumea.

Cea mai întunecată noapte a unei misionare

Merry Grace Baloria

Nu am crezut niciodată că o noapte din viața mea ar putea fi atât de întunecată. Dar, chiar în acea noapte neagră, Dumnezeu mi-a arătat lumina Lui minunată.

Ploaia m-a trezit pe la ora 12:45. Era întuneric beznă în locuința pe care o împărțeam cu o colegă, misionară și ea, în provincia estică a orașului Samar din Filipine. Mai rămăseseră doar două săptămâni din proiectul de un an al Mișcării Misionare 1 000, când un cutremur puternic a lăsat zona fără electricitate.

Nu puteam vedea nimic, dar am auzit niște zgomote ciudate. Apucând o lanternă, am îndreptat lumina către ușă. Nu vedeam pe nimeni, dar simțeam că intrase cineva în casă. Tremurând, am îngenuncheat sub plasa de țânțari care acoperea patul nostru. M-am rugat ca Dumnezeu să ne salveze așa cum i-a salvat pe David și Iosif. „Nu ne-am afla aici dacă nu ai fi Tu.”

M-am întins pe spate și, tremurând, am repetat cuvintele Psalmului 23: „Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.” Am ridicat iar lanterna. Ceea ce a urmat a fost îngrozitor. Am văzut un bărbat cu ochii roșii și părul ud, care ținea în mâini un cuțit și se aplecase în interiorul plasei noastre de țânțari.

Îngrozită, am țipat cât am putut de tare. Colega mea s-a trezit și am strigat după ajutor. Intrusul ne-a atacat cu cuțitul și noi am încercat să îl împingem. Deodată, ceva tare m-a lovit. Am căzut gemând de durere. „Doamne, urmează să mor?”

Auzind că cineva încearcă să deschidă ușa, am strigat: „Deschide geamul!” Când am auzit geamul, am sărit amândouă prin fereastră. O vecină m-a văzut plină de vânătăi și m-a întrebat ce s-a întâmplat. Când a auzit de atacator, s-a grăbit către casă, temându-se pentru copiii ei.

Am mers amândouă desculțe pe străzile pustii, strigând după ajutor. Se părea că toți dormeau. Într-un sfârșit, cineva ne-a dus la spital. Era 3:00 dimineața. Colega mea avea tăieturi superficiale pe mâini și picioare. Eu aveam o tăietură pe față, de la ochiul stâng până la maxilar. Un doctor m-a cusut și mi-a făcut injecții.

Cel mai fericit moment din acea noapte a venit când a răsărit soarele. În timp ce răsărea, mi se părea că strălucește doar pentru mine. Am zâmbit. Am simțit dragostea profundă a lui Isus pentru mine. El fusese cu mine de la început și urma să fie până la sfârșit, ca un păstor care își păzește oile. Atacatorul a fost prins în acea dimineață și este în închisoare. Nu eram descurajată. Opt luni mai târziu, la vârsta de douăzeci și doi de ani, am început cel de-al doilea an de slujire în Mișcarea Misionară 1 000, de data aceasta, în Coreea de Sud. În acest moment, sunt în al treilea an de slujire. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acea experiență. Dumnezeu a spus în Ieremia 33:3: „Cheamă-Mă și-ți voi răspunde și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.” Viziunea mea despre viață s-a schimbat. Viața mea nu îmi aparține. Este a lui Dumnezeu.

31 octombrie 2020

Mi-am regăsit libertatea

Lucette N'Diay Mitrac

Nu-mi amintesc de ce m-am oferit să predic la seria de evanghelizare *Implicare Totală a Membrilor*, campanie ținută în Rwanda, în mai 2016. În afară de mine, doar tineri s-au oferit să predice atunci când coordonatorul Duane McKey a invitat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Paris să participe. Eram slăbită după boală și băiatul meu de douăzeci și trei de ani se sinucisese de curând. Dar m-am oferit și curând am fost rugată să-i supraveghez pe tineri, nu să predic.

Lucrurile s-au schimbat după sosirea în Nyanza, Rwanda. Ne-am întâlnit cu pastorul local, care m-a invitat să predic. M-am grăbit către camera mea de hotel și am căzut în genunchi. „Doamne, eu nu am predicat niciodată”, m-am rugat. „Dar Tu ai spus că lucrarea nu se face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Tău. Te rog să vorbești Tu, nu eu!”

Din prima seară, în timp ce vorbeam despre puterea transformatoare a Evangheliei, mi-au venit în minte amintiri din copilărie. Locuitorii de acolo suferiseră violență și abuzuri în timpul genocidului din anii '90. Și eu trecusem prin încercări asemănătoare și am vorbit din inimă. De fiecare dată când am făcut apel, oamenii erau mișcați, în special femeile care fuseseră abuzate. Multe au venit în față.

Cu cât povesteam mai mult, cu atât eram și eu vindecată. Deși îmi predasem inima lui Isus de mai mulți ani, mi-am dat seama că încă purtam în suflet ură. Știam că nu Dumnezeu îmi furase copilăria și mă lăsase fără mamă, dar îl învinuiam pe El.

Tatăl meu vitreg obișnuia să mă abuzeze. I-am spus mamei abia la treisprezece ani. M-a dus la un ginecolog, apoi m-a trimis să locuiesc cu niște verișori. La scurt timp a venit să mă viziteze. După aceea nu am mai văzut-o niciodată. Tatăl meu vitreg a omorât-o.

A petrecut doar doi ani în închisoare, deoarece era un oficial militar de rang înalt. Am trăit într-un orfelinat de la treisprezece până la nouăsprezece ani. Tatăl meu biologic era în viață, dar nu voia să știe de mine. Mă simțeam atât de singură!

Am găsit vindecare în Biblie. Am citit: „Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie...”; „Cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui...”; „Domnul mi Se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică” (Țefania 3:17; Zaharia 2:8; Ieremia 31:3). Dar eu nu mă iubeam. Chiar dacă oamenii îmi spuneam că sunt frumoasă, nu mă simțeam frumoasă în interior.

Pe când eram în Rwanda, simțămintele acestea negative care mă apăsau au dispărut în timp ce predicam. Știam că nu eu vorbisem. Mi-am regăsit libertatea și am înțeles declarația plină de dragoste a lui Isus că sunt o făptură minunată. Un număr de trei sute nouăzeci de persoane au fost botezate la Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Cyegera.

Astăzi am șaiszeci și șase de ani și m-am întors în Rwanda de nenumărate ori. Prietenii din Rwanda sunt familia mea și îmi spun „Mamă”. Acum lucrez ca și alți oameni să devină făpturi noi în Hristos.

Vă mulțumesc pentru darurile de la Școala de Sabat care ajută la răspândirea Evangheliei în lume.

7 noiembrie 2020

Minunea de pe drumurile Indiei

Daisy Jung

Eu și soțul meu fuseserăm în oraș să cumpărăm materiale pentru capela pe care o construiam într-un sat în India. Aveam nevoie, de asemenea, de unele lucruri pentru studenții voluntari care ne ajutau la răspândirea Evangheliei în zonă.

Soțul meu a cumpărat echipament electric pentru proiectul de construcție și eu am găsit cincisprezece chitare pentru voluntari și o sută de caiete pentru cei ce participau la cursurile lor. Era ora 21:00 când am început călătoria de trei ore către sat. În timp ce soțul meu conducea, vorbeam și ascultam muzică.

Cam cu jumătate de oră înainte să ajungem la destinație, un zgomot ciudat ne-a speriat.

Dadaddadada. Poc!!!!

Zgomotul era puternic. Nu știam ce se întâmplase. Soțul a oprit mașina și a coborât să vadă ce s-a întâmplat. Aveam pană de cauciuc.

Când am văzut, ne-am uitat unul la altul și am râs ceva vreme.

– De câte ori am avut până până acum? m-a întrebat el.

– Păi, să vedem. Dacă pun și pana de bicicletă, s-a întâmplat de foarte, foarte multe ori. Viața noastră nu este deloc plictisitoare, dragul meu.

Nu aveam roată de rezervă.

Blocați pe un drum de țară în toiul nopții, l-am sunat pe pastorul Abishek pentru ajutor. Muzica se auzea încet în mașină, în timp ce soțul meu stătea calm pe scaunul șoferului, așteptându-l pe pastor. Mașina nu avea aer condiționat și am început să transpirăm. Am fugărit un țânțar prin mașină.

Dintr-odată, fulgerele au brăzdat cerul negru și a tunat. Picuri de ploaie au stropit parbrizul.

– Dragule, această situație este nefericită, dar amuzantă. Viața nu este plictisitoare aici, în India.

La scurt timp, a sosit pastorul Abishek să ne ia. Am mutat în camioneta lui cincisprezece chitare, o sută de caiete și echipamentul electric.

Pe drumul spre casă, pastorul ne-a mărturisit:

– Când m-ați sunat, telefonul meu era dat pe mut. Chiar și vibrațiile erau închise ca să pot dormi. Nu știu ce s-a întâmplat, dar m-am trezit la miezul nopții și m-am uitat la telefon chiar atunci când ați sunat. În mod normal, dorm fără să mă trezesc toată noaptea.

Inimile ne tresăteau în timp ce el vorbea. Dumnezeu îl trezise în toiul nopții și îl îndemnase să se uite la telefon. Dumnezeu știa că doi copii ai Săi doresc să ajungă acasă.

Acum ploua torențial. Fulgerele luminau drumul și tunetele buibuiau. Dar noi eram fericiți că ne îndreptam spre casă. Îți mulțumim, Doamne! Îți mulțumim, îngerule Abishek!

Numele au fost schimbate pentru a proteja lucrarea voluntarilor care slujesc în zone ale lumii în care situația lor este dificilă.

Rugăciune pentru un loc de muncă în Franța

Andrew McChesney

Pe Abdelkader Henni nu-l interesa nicidecum creștinismul și a fost surprins când un capelan i-a vorbit despre Isus la școală, în timp ce lua parte la activități de after-school cu alți tineri în Franța.

– Vii destul de des, i s-a adresat capelanul. De ce nu te faci creștin?

Abdelkader, care locuise o mare parte din timp în Franța după ce părinții lui emigraseră din Algeria, a încetat să mai participe la activitățile de after-school. Dar nu știa ce să facă. Terminase liceul și nu își găsea niciun loc de muncă.

La scurt timp, a cunoscut un adventist de ziua a șaptea din Algeria. Inima lui a rămas impresionată în timp ce asculta povestea adventistului. Și-a dat seama că și un algerian putea deveni creștin și a început să citească despre creștinism. Cam în același timp, s-a întâlnit cu o veche prietenă din liceu. Crystal fusese nefericită pe durata liceului, dar acum era plină de bucurie. Abdelkader se întreba ce se întâmplase în viața ei și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, Crystal i-a spus:

– Am cunoscut pe Cineva, și acea Persoană mi-a schimbat complet viața, i-a mărturisit Crystal.

– Pe cine ai cunoscut? a insistat el.

– L-am cunoscut pe Isus, a spus ea.

Abdelkader se întreba dacă Isus i-ar putea schimba și lui viața. A însoțit-o pe Crystal la o seară de rugăciune. Când cineva l-a întrebat dacă avea vreun motiv de rugăciune, el a răspuns: „Am nevoie de un loc de muncă.”

A doua zi a primit un telefon.

– Ești Abdelkader? a întrebat o voce necunoscută.

– Da, a răspuns el.

– Cauți un loc de muncă?

Mai târziu în acea zi, persoana care îl căutase îi lua un interviu în mașină, în timp ce îl conducea la noul lui loc de muncă. Era uimit. Aplicase pentru acel loc de muncă cu câteva săptămâni în urmă, dar l-a primit doar după rugăciune. A crezut că Isus putea să-i schimbe viața.

Ajuns acasă, s-a rugat: „Doamne, vreau să știu ce biserică să aleg. Te rog, arată-mi Tu!”

Trei zile mai târziu, a auzit un om vorbind la radio despre Sabatul zilei a șaptea. Omul a citat pasajul din Isaia 56:1-2, care spune: „Ferice de omul care face lucrul acesta ... păzind Sabatul.” Abdelkader și-a amintit de adventistul de ziua a șaptea din Algeria și de faptul că adventiștii mergeau la biserică în Sabatul zilei a șaptea. S-a alăturat Bisericii Adventiste.

Astăzi Abdelkader, al cărui nume înseamnă „Slujitor al Celui Preaînalt”, este pastor adventist, are cincizeci și unu de ani și lucrează cu persoanele care nu sunt creștine din Franța.

„Îl laud în fiecare zi pe Dumnezeu pentru lucrarea pe care mi-a dat-o”, spune el.

Vă mulțumesc pentru darurile Școlii de Sabat, care îi ajută pe oamenii din Franța și din toată lumea să afle despre Isus.

21 noiembrie 2020

Înviere în Indonezia

de Andrew McChesney

Doi studenți misionari și-au salutată cu bucurie coordonatorul, pe Sungbae Gee, când acesta a sosit în satul lor din junglă, pe insula indoneziană Papua.

– Pastore, avem o veste minunată pentru tine! a spus Santos, un student misionar de douăzeci și doi de ani de la Universitatea

Adventistă Klabat, de pe insula Sulawesi. Ne-am rugat pentru o fetiță de opt ani decedată și a înviat!

Sungbae, un misionar din Coreea de Sud, care slujea ca director al Mișcării Misionare 1 000 în Indonezia, tocmai sosise într-un avion mic și mersese pe jos două zile și o noapte ca să ajungă în satul din districtul Samir, din Papua. Venise să îi instruiască pe studenți la jumătatea programului misionar de un an, dar, mai întâi, a vrut să afle despre această fetiță.

Studenții misionari i-au povestit că, în urmă cu câteva zile, se întâmplase ceva îngrozitor. La întoarcerea de la o vizită, îi găsiseră pe săteni plângând și jelindu-se în coliba șefului satului. Sătenii o jeleau pe fiica șefului. Naomi murise în urmă cu două ore și era întinsă pe podeaua colibei. Un vraci îi conducea în incantație.

Studenții au început să plângă. Tânjeau ca sătenii să se întoarcă de la zeii lor morți, de la zeii copaci și animale, și să se încreadă în Dumnezeu cel viu al cerului. Santos și prietenul lui s-au așezat lângă trupul lui Naomi. Santos a ridicat-o încet și a ținut-o în brațe. „Doamne, Te rog, fă o minune pentru săteni! Le-am ținut studii biblice și ne-au ascultat. Arată-le că ești mai puternic decât copacii și animalele!”

Misionarii s-au rugat timp de două ore, ținând trupul lui Naomi și plângând. Au cântat imnul „Isus trăiește”. Sătenii au rămas impresionați de lacrimile, rugăciunea și imnul lor. Dintr-odată, Naomi s-a trezit. S-a uitat la mama ei care era înmărmurită. „Mamă, mi-e foame!” a spus ea.

Tatăl ei, șeful, era uimit. Văzuse cu ochii lui ceva mai puternic decât copacii și animalele.

Șeful satului i-a adunat pe săteni pentru studii biblice la sosirea lui Sungbae. Toți cei cincizeci și șapte de adulți din sat și-au predat inima lui Isus.

„A fost o minune!” spune Sungbae, acum președintele Seminarului și Colegiului Adventist din Pakistan. „Unii oameni pot crede că învie-

rile aveau loc doar acum două mii de ani, dar minuni de acest fel au loc și astăzi, dacă ne punem toată credința în Dumnezeu.”

Vă mulțumim pentru darurile Școlii de Sabat care ajută la răspândirea Evangheliei în întreaga lume.

28 noiembrie 2020

Criză în timpul stagiului în Franța

Andrew McChesney

Elisabeth Birba fusese concediată fără nicio explicație după doar o săptămână din cele opt săptămâni de stagiul la un spital din Franța. Era distrusă. Avea nevoie de acest stagiul ca să treacă de examenele din anul doi. Dacă pica, își pierdea bursa și nu mai avea bani pentru hrană și chirie. Familia ei trăia departe, în estul Indiei.

Elisabeth s-a prăbușit la pământ, plângând. În timp ce plângea, s-a simțit îndemnată să își sune o prietenă. A simțit de trei ori îndemnul lui Dumnezeu să sune.

În cele din urmă, a sunat.

– Mi-am pierdut stagiul, a spus ea.

Prietena a rămas surprinsă.

– Crezi în Dumnezeu? a întrebat-o ea.

Când Elisabeth i-a răspuns că da, prietena i-a dat numărul de telefon de la un alt spital.

– Dacă crezi în Dumnezeu, sună la acest număr.

Elisabeth știa că era greu să obțină un alt stagiul într-un timp atât de scurt. Se întreba ce să facă. Atunci și-a amintit că avea un număr de telefon pentru urgențe. Înainte de a pleca în Franța, primise numărul de la o adventistă de ziua a șaptea din estul Indiei.

– Dacă ai vreodată probleme în Franța, sun-o pe sora mea Vivian, îi spusese femeia.

Elisabeth acceptase numărul de telefon din politețe. Dar acum se afla în mare dificultate așa că a sunat-o pe Vivian și i-a povestit despre stagiatura ei.

– Doar Dumnezeu te poate ajuta, i-a spus Vivian. Tot ce putem face este să ne rugăm.

A întrebat-o pe Elisabeth dacă are o Biblie. Era plină de praf, dar avea.

– Memorează Psalmul 91, i-a spus Vivian. Fă din acest psalm psalmul tău. Când îl repeți, amintește-ți că vorbește despre tine.

Elisabeth a plâns în timp ce citea Psalmul 91. Lacrimile ei au lăsat urme pe pagină.

Apoi a sunat la spital pentru a întreba dacă mai aveau un loc pentru stagiatura ei.

– Sună peste trei zile, i-a spus o voce de femeie.

S-a rugat și a postit timp de trei zile. A plâns. A memorat Psalmul 91. A treia zi a fost anunțată că a fost acceptată la stagi.

– Ai fost norocoasă, i-a spus doamna care îi răspunsese la telefon. Șeful nu te acceptase, dar s-a răzgândit în ultimul moment.

Emoțiile au copleșit-o pe Elisabeth. Nu putea dormi noaptea. Și-a dat seama că Dumnezeu îi oferise o stagiatură. La 4:00 dimineața a sunat-o pe Vivian.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat Vivian.

– Nu-ți face griji, i-a spus Elisabeth. Te rog să mă duci la Biserica Adventistă.

Elisabeth s-a botezat. Și-a continuat studiile în Franța și a primit o diplomă de master.

„Dacă nu m-aș fi predat lui Dumnezeu în ziua în care am apelat numărul lui Vivian, educația mea s-ar fi încheiat”, spune Elisabeth, care are acum douăzeci și șapte de ani. „Dumnezeu poate face orice. Alături de Isus, am reușit.”

Vă mulțumesc pentru darurile Școlii de Sabat care ajută la răspândirea Evangheliei în Franța și în întreaga lume.

Doi băieței învață să păstreze liniștea în biserică

Marci Evans

A-i face pe copii să păstreze liniștea în biserică a devenit o problemă atunci când nepoata mea, care era dependentă de droguri, ni i-a încredințat mie și soțului meu pe cei doi băieți ai ei.

Omarion, în vârstă de cinci ani, și Diamonte, de șase ani, nu aveau nicio experiență în ce privește mersul la biserică. Erau plini de energie și nu erau obișnuiți să îngenuncheze la rugăciune. Pe deasupra, rugăciunea de deschidere de la amvon părea că durează la nesfârșit.

Într-un Sabat, în timp ce băieții se mișcau neastâmpărați în timpul rugăciunii, mă întrebam cum să îi țin liniștiți. „Ce vreau eu să îi învăț despre rugăciune?” m-am întrebat. În timp ce strigam la Dumnezeu după ajutor, mi-a venit o idee. De ce să nu mă rog împreună cu ei? Am început imediat să mă rog în șoaptă.

„Doamne, îți mulțumesc foarte mult pentru școala lui Diamonte și Omarion, pentru profesorii lor, pentru încălțăminte, jucării și pentru toate binecuvântările Tale”, am șoptit.

Băieții au încetat să se mai foiască.

„Te rog, Doamne, să fii cu mama lor, am spus eu. Îi iubește atât de mult. Te rog să o vindeci de dependența ei și să fii cu ea astăzi. Tu știi de ce are ea nevoie.”

Băieții ascultau înmărmuriți. Se gândeau la mama lor, de care le era foarte dor și pe care o iubeau foarte mult. Rugăciunea de la amvon continua.

„Doamne, Te rog să fii cu tatăl lui Diamonte, care este în închisoare”, am spus eu. „Te rog să îi dai un coleg de celulă bun. Oh, Doamne, Te rog să rămâi aproape de tatăl lui Omarion. Tu știi exact ce are el nevoie! Arată-i că ești alături de el.”

M-am rugat până la terminarea rugăciunii de la amvon. Băieții au rămas tăcuți și respectuoși în tot acest timp. Nu a trebuit să spun niciodată: „Nu vă mai mișcați!” sau „Tăceți!”

Următorul Sabat, am șoptit din nou o rugăciune specială pentru nepoții mei în timpul rugăciunii de la amvon. Băieții au ascultat cu atenție. Rugăciunea mea era cu privire la viața lor și a celor dragi. M-am rugat cu băieții în fiecare Sabat, până au învățat să stea liniștiți și respectuoși în timpul rugăciunii de la amvon. Bineînțeles că am continuat să ne rugăm și acasă.

Cine ar fi crezut că o soluție atât de simplă va liniști doi băieți agitați. Cu acea soluție, Dumnezeu m-a ajutat să fiu misionară în câmpul de misiune cel mai important: acasă. Ellen G. White ne spune: „Părinții să nu uite de marele câmp misionar care se întinde înaintea lor, chiar în cămin. Pentru copiii care i-au fost încredințați, fiecare mamă are o misiune sacră, încredințată de Dumnezeu. «Ia acest fiu, această fiică», spune Dumnezeu, «și crește-l pentru Mine. Dă-i un caracter clădit asemenea unui palat, ca să poată străluci pentru veșnicie în curțile Domnului.»” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 37)

Dumnezeu este atât de bun! Ne dă idei orientate către misiune atunci când avem cel mai mult nevoie de ele.

Marci Evand este membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Milton-Freewater, statul Oregon din Statele Unite.

12 decembrie 2020

O speranță uimitoare în cabinetul doctorului

Andrew McChesney

O serie de întâmplări majore o îngrijorau pe Hélène Iborra în Paris, Franța. După ce crescuse doi copii, își pierduse mama. Dorind să facă ceva nou, s-a angajat la un magazin de lux. Dar apoi a suferit

o lovitură la picior care necesita operație. După operație, trebuia să meargă regulat la doctor pentru consultații.

În timpul unei consultații, a observat o carte pe măsuta din sala de așteptare. Titlul ei, *Marea Speranță*, părea că o cheamă.

Hélène s-a gândit că exact de asta avea nevoie.

Ajunsă acasă, ea a citit cartea de la un capăt la celălalt în aceeași zi. Era fascinată de prezentarea cu privire la ultimele zile ale pământului și revenirea lui Isus. Și-a dat seama că nu găsisese această carte din întâmplare.

A găsit o notă în carte care spunea că aceasta este un extras dintr-o carte mai mare, numită *Tragedia veacurilor*, și era menționat că poate comanda acel volum. A intrat pe internet și a comandat *Tragedia veacurilor*, de Ellen G. White.

În carte văzuse și cuvintele „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”. Nu era familiarizată cu numele acestei biserici. Dar și-a amintit că avusese o bunică ce devenise adventistă la bătrânețe. Nu o cunoscuse niciodată.

Hélène s-a decis apoi să citească Biblia. S-a gândit că, după ce a citit această carte, trebuie neapărat să citească Biblia.

Avea multe întrebări cu privire la viața ei, dar nu știa unde să caute răspunsuri în Biblie. Nu se simțea pregătită sau informată. Apoi și-a amintit că bunica ei devenise adventistă după ce a studiat Biblia cu un pastor adventist. Trebuia să găsească un pastor adventist.

Pe internet a găsit o biserică adventistă și a început să studieze de două ori pe săptămână cu pastorul ei. Pe parcursul lunilor, a învățat tot mai multe despre Sabatul zilei a șaptea și despre botezul prin scufundare. Ea și soțul ei au fost botezați.

Hélène nu a aflat niciodată cine lăsase cartea *Marea Speranță* la cabinetul doctorului, dar știe că nu doctorul, deoarece acesta nu era adventist. Astăzi, lasă exemplare din cartea *Marea Speranță* în sălile de așteptare ale diferiților doctori din Paris. Hélène are cincizeci și șase de ani. Ea spune că este foarte fericită că a găsit cartea. „Sunt

convinsă că nu a fost o întâmplare. Stima pentru mine însămi a crescut și mai am încă multe de învățat studiind Biblia și scrierile lui Ellen G. White. Dumnezeu a avut un plan. Îmi iubesc biserica.”

Vă mulțumesc pentru darurile Școlii de Sabat care ajută la răspândirea Evangheliei prin literatură și prin alte mijloace.

19 decembrie 2020

O eliberare minunată

Malika Leocadie

M-am născut într-o familie necreștină, în Algeria, dar nu am crescut ca toți ceilalți care aveau convingerile noastre. Părinții m-au încredințat bunicilor și s-au mutat în Franța când eu aveam trei ani. După ce am împlinit optsprezece ani, tatăl meu m-a adus la Paris, ca să am grijă de soția lui – avea altă soție – și de copii.

Timpul petrecut cu ei a fost un iad. Tata era un om dur. Nu numai că îmi dădea ordine să fac curat în casă și să am grijă de copii, ci mă și folosea ca și cum aș fi fost soția lui. Când i-am refuzat avansurile, m-a bătut. După câțiva ani am încercat să mă sinucid.

Tata mi-a interzis să ies din casă, cu excepția momentelor când duceam copiii la școală. Într-o zi, în timp ce conduceam copiii la școală, am cunoscut un tânăr, un vecin, căruia i se făcuse milă de mine. Văzând vânătăile de pe fața mea, mi-a dat o hârtie pe care era scris numărul de telefon al mamei lui. Dar nu am sunat după ajutor.

Petreceam mult timp privind pe fereastră, tânjind după libertate. Tânărul m-a văzut și i-a spus mamei lui: „Ai văzut-o pe fata care se uită mereu pe geam? Va fi soția mea într-o zi.”

Nu am auzit această conversație, dar am simțit că tânărul dorea să fiu soția lui. Am îndepărtat acel gând din mintea mea. Nu mă puteam căsători cu cineva care avea altă credință. Viața mea ajunse-

se într-un moment în care nu mă mai puteam opri din plâns. Într-o noapte, m-am uitat pe fereastră la cerul întunecat și mi-am descărcat inima în fața lui Dumnezeu. Eram sigură că Dumnezeu locuia în cer. Îmi aminteam că bunicul îmi povestise despre Dumnezeu. „Mă voi căsători cu acel tânăr”, mi-am spus. „Voi avea o casă și copii.”

A doua zi tata m-a bătut și a plecat de acasă. Soția lui m-a insultat și a plecat cu treabă. Copiii erau la școală. L-am sunat pe tânăr.

– Vreau să plec cu tine, i-am spus.

– Vin să te iau într-o oră, mi-a răspuns el.

Mi-am împachetat toate lucrurile. În mașina lui am aflat că el se numea Juleen, că era adventist de ziua a șaptea și venise la Paris din estul Indiei. Mama lui, Simone, a aranjat ca eu să locuiesc la o altă familie adventistă în Paris, unde tatăl meu nu mă putea găsi. Familia aceasta era tot din Algeria.

Așa L-am cunoscut pe Isus. Astăzi, Juleen și cu mine avem casa noastră și copii. Ne închinăm în fiecare Sabat în biserică. Tata m-a găsit în cele din urmă și și-a cerut iertare plângând. L-am iertat.

Tatăl meu a murit între timp și restul familiei mele m-a respins, pentru că devenisem creștină. Biserica este acum familia mea.

Vă mulțumesc pentru darurile Școlii de Sabat care ajută la răspândirea Evangheliei în întreaga lume.

26 decembrie 2020

Niciun fel de lucrare în Sabat

Gary Rogers

Echipa mea de construcții avea totul pregătit pentru punerea acoperișului la Centrul de influență pe care îl construiam în al doilea oraș ca mărime din Cambodgia, Battambang. Așa că am sunat o firmă din Phnom Penh, capitala țării, pentru a aduce și alți lucrători ca

să montăm acoperișul. Înainte de semnarea contractului, am explicat că reprezentăm o biserică creștină și că noi nu lucrăm sâmbăta. Am fost asigurat că acoperișul va fi gata la timp.

Dar după sosirea muncitorilor, mi-am dat seama destul de repede că nu aveau să termine înainte de Sabat. Am trimis o scrisoare electronică la biroul directorului, amintindu-le de condițiile din contract. Telefonul mi-a sunat miercuri, în timp ce eram pe șantier și discutam cu unul dintre muncitorii mei, Koy Sopaon.

– Vă sun în legătură cu scrisoarea dumneavoastră, mi s-a adresat un director executiv. Avem nevoie de sâmbătă ca să terminăm. Dacă oamenii nu pot lucra sâmbătă, va trebui să îi plătim în plus ca să aștepte până luni.

– Am vorbit despre acest lucru înainte, am răspuns eu. Nu putem lucra sâmbăta.

Directorul și-a schimbat abordarea.

– Nu se va auzi nimic, a promis el. Nu vom face niciun zgomot. Nu trebuie să folosim ciocane sau alte unelte zgomotoase sâmbătă. Nimeni nu va ști că suntem pe acoperiș.

– Dacă aveți un minut, permiteți-mi să vă explic de ce nu lucrăm sâmbăta.

Directorul a fost de acord să asculte.

– Biblia ne spune că Dumnezeu a creat pământul în șase zile, am spus eu. În a șaptea zi, El a făcut trei lucruri: S-a oprit din lucrarea Lui, S-a odihnit și a binecuvântat acea zi. A făcut acest lucru pentru a ne aminti că El este Creatorul nostru. Ne-a cerut să nu facem nicio lucrare – noi sau cei care lucrează pentru noi – în ziua a șaptea, care este sâmbăta. În acest fel ne putem aminti de creațiune și ne putem închina Lui.

– Ah, am înțeles, a spus directorul. Ne vom odihni sâmbătă.

Sopaon, muncitorul meu, asculta cu interes convorbirea. După aceea s-a uitat la mine și a întrebat:

– De ce biserica mea se închină duminica?

Invitându-l să se așeze, i-am prezentat o scurtă istorie a schimbării zilei de odihnă. Mai târziu, în pauza de masă, l-am văzut studiind Biblia. Și-a exprimat uimirea când a descoperit că Biblia ne învață că ziua a șaptea este Sabatul.

Vineri i-am spus:

– Ai descoperit un nou adevăr despre ziua aleasă de Dumnezeu în cuvântul Său. Nu ai vrea să-L urmezi și să ții Sabatul?

– Da! Aș vrea, a răspuns Sopaon.

Sopaon a participat la serviciul de închinare ținut în Centrul de influență, care era doar pe jumătate gata. Nimeni nu a lucrat pe acoperiș. Astăzi, Sopaon este diacon și instructor la Școala de Sabat în biserica de acolo.

Gary Rogers are șaiszeci și trei de ani și lucrează în Cambodgia, în cadrul Misiunii Globale, din 1996. Centrul de influență a fost deschis cu ajutorul darurilor din 2018 de la colecta pentru Sabatul Treisprezece.